

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jo, det gør vi gerne, og de er også med heri, hvor vi gerne vil overveje et nationalt forbud. Man skal bare huske, når man diskuterer den her sag, at det er dybt kompliceret.

Kl. 20.35

Derfor synes jeg, at alle vi miljøpolitikere i hvert fald burde være enige om at sende et klart signal til befolkningen, nemlig at hvis man vil gøre de her ting, så handler det ikke om, at man stemmer. Jeg forsøgte i hele min tale at sige, at det er sådan, at der er en stribe af de ting, som ikke kan blive til noget, fordi vi f.eks. har EU-mærkningsregler, og fordi vi har EU-regler, som vi også skal overholde, og sådan er det bare.

Jeg kan jo godt undre mig lidt over, at vi nu skal diskutere, hvad de forskellige regeringer gør. Jeg er sådan set meget mere optaget af – og det håber og tror jeg også at befolkningen er – at vi gør noget for fremtiden, at vi gør noget for miljøet, at vi gør noget for at løse kemikalieproblemerne, frem for at blive ved med at stå og diskutere, hvem der har gjort noget, og hvem der ikke har.

Hvis vi skal tage den diskussion, vil jeg bare sige, at jeg jo kan se, at i budget 2001 tror jeg, at det var 19,1 mio. kr. eller 19,4 mio. kr., som den tidligere regering fik brugt på kemikalieområdet. Derefter har vi brugt, jeg tror, at det er 20,4 mio. kr. eller 20,6 mio. kr., og alene her i 2003 har vi afsat over 30 mio. kr. Der er aldrig afsat så mange penge til det formål.

Derfor vil jeg kun sige, og det er det, jeg ærgerr mig lidt over, at det er typisk, og det kan vi også risikere om at øjeblik, at fru Pernille Blach Hansen kommer op og siger, hvor mange penge man sætter af, og ikke, hvor mange penge man bruger. Det er altså uinteressant, at man sætter nogle penge af, hvis man ikke bruger dem. Derfor er det vigtigste, at vi omsætter det til praktisk handling, at vi sætter det, vi kalder en operation i gang. Og det har vi så gjort.

Jeg er bare nødt til at sige om det med de ftalater: Det er simpelt hen ikke fair. Jeg kunne jo sagtens sige, at som minister vil jeg også gå ind for, at vi også forbyder det til børn over 3 år. Så ville jeg selvfølgelig sælge de embedsfolk, som bagefter ikke ville kunne levere det bevismateriale, der skal til, for at Danmark kan vinde sagen. Men det vil jeg ikke. Jeg vil hellere have nogle resultater.

Derfor har jeg brugt megen tid på at holde møder med de folk, og endelig ser det ud til at

lykkes, og at de vil indgå en frivillig aftale om også at fjerne det i legetøj til børn fra 3 år og opad. Se, det er noget, der virker. Det er praktisk politik i hverdagen. Så kan vi godt herinde snakke om alt muligt andet, men det vigtige er altså, at det sker ude i samfundet, hvor befolkningen er.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Søren Gade som ordfører.

Søren Gade (V):

Umiddelbart kan man kun have sympati for Socialdemokraternes tre fremsatte beslutningsforslag om bl.a. klassificering, udfasning og forbud mod farlige stoffer og en større indsats mod hormonforstyrrende stoffer samt en skærpet indsats for at sikre børn mod påvirkning af farlige stoffer. Alle tre beslutningsforslag blev fremsat den 22. april.

Udviklingen og brugen af kemiske stoffer er vokset kolossalt i de seneste årtier. Vi skal naturligvis ikke generelt lægge disse kemiske stoffer for had. De har på mange områder betydet mange goder i form af lettere arbejdsprocesser, flere og bedre og billigere produkter osv.

Men vi får på den anden side også nogle negative sidegevinster. Belastningen af den menneskelige sundhed og miljøet er forøget, og en af de største miljøudfordringer i vor tid er anvendelsen af tonsvis af kemiske stoffer, hvis direkte virkninger knap er kendt, hvis langsigtede virkninger ofte er ukendte, hvis nedbrydningsstoffer er ukendte, og hvor samspillet mellem forskellige kemiske stoffer er ukendt.

De kemiske stoffer omgiver os overalt, og de bevæger sig frit over grænserne både som varer og som forurening. Det er derfor ikke kun nationalt, indsatsen skal lægges, når der skal tages fat på de problemer. Når kemikalieproblemet skal løses, skal der først og fremmest sættes ind globalt og internationalt, og her har vi bl.a. gennem EU-samarbejdet målrettet arbejdet på at få gennemført en sikker og effektiv lovgivning, der sikrer forbrugerne ufarlige produkter.

Det er ikke svært at mene, at det går alt for trægt med arbejdet i EU-regi, men vi må også erkende, at det er en kæmpe opgave, vi har overgivet Kommissionen, når det drejer sig om undersøgelse af de mange forskellige kemiske stoffers skadelige virkninger. Det handler naturligvis ikke blot om at få Kommissionen til at arbejde hurtigere med allerede vedtagne direktiver.